

Gheorghe-Ilie Florescu s-a născut la 8 mai 1944, în timpul unui bombardament anglo-american, în Biserica Sf. Treime din cartierul Dudești. La vârsta de 8 ani, după arestarea tatălui său, fost detectiv la Siguranța Statului, începe să lucreze ca băiat de prăvălie, apoi ca ajutor al unchilor săi olteni care vindeau în Piața Vitan. Termină liceul, dar consideră că nu are condițiile necesare pentru a urma Facultatea de Istorie, așa cum și-ar fi dorit. Se căsătorește și, după terminarea stagiului militar, se angajează în comerțul de stat. Între 1964 și 1971 trece, pe rând, prin toate funcțiile operative ale comerțului en-gros (primitor-distribuitoare, dispecer, șef de secție al Depozitului de Delicatese Panduri din cadrul Agenției de Import). În martie 1971, preia de la mentorul său, cafegiul armean Avedis Carabelaian, magazinul de cafea și dulciuri din Bd. Hristo Botev 10. Treptat, locul acesta devine un adevărat punct de reper al boemei artistice a capitalei. Are aici drept clienți mari personalități ale vieții literare, artistice și medicale, dar și figuri importante din justiție, miliție și Securitate. La 4 martie 1977, blocul din Hristo Botev 10 se prăbușește, dar, printr-un extraordinar noroc, el scapă cu viață.

În anii '80, lupta pentru aprovizionarea noului său magazin din Strada Sfinților 6 se dovedește extrem de riscantă. În aprilie 1985 e arestat și condamnat la 11 ani de închisoare. Eliberat condiționat în 1988, se angajează din nou în comerț. Participă la Revoluția română, apoi la „fenomenul Piața Universității” ca șofer personal al unor jurnaliști americani. În octombrie 1990, suferă un accident vascular cerebral, în urma căruia rămâne cu o hemipareză pe partea dreaptă. Reînvăță să scrie cu mâna stângă și, în 2007, după patru ani de muncă intensă, reușește să termine cartea de memorii *Confesiunile unui cafegiu*.

Nominalizat la Premiile Uniunii Scriitorilor din România și la cele ale revistei *Observator cultural*, volumul a primit în 2009 Premiul pentru Memorialistică Șerban Cioculescu al Muzeului Literaturii Române. Însă impactul său nu a fost doar literar și documentar. Aceste memorii au devenit treptat un veritabil simbol al dragostei pentru cafea și au influențat calitatea cafelei accesibile în România și dorința publicului de a-și educa gustul. Devenită un fel de Biblie a cafelei în România, cartea a convins mulți tineri să-și facă un viitor în acest domeniu.

În urma succesului ei, în plină criză financiară și în ciuda acesteia, în iulie 2010 autorul a reușit să-și îndeplinească visul de-o viață, acela de a-și deschide propriul său magazin de cafea, la câteva sute de metri de cel gestionat odinioară pentru stat, din Strada Sfinților. În prăvălia sa de azi, între un autograf și o discuție cu clienții de suflet, Gheorghe Florescu își pregătește melanjurile proprii (unele dedicate chiar mentorului său armean), prăjește cafea și, când are puțin timp, scrie la noua sa carte, intitulată provizoriu *Jurământul unui cafegiu*.

Gheorghe Florescu

Confesiunile unui cafegiu

Ediția a IV-a

Postfață de Vali Florescu

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Oana Bârna
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Maria Nicolau
DTP: Dan Dulgheru

Tipărit la Radin Print,
prin reprezentantul său exclusiv pentru România,
4 Colours, www.4colours.ro

© HUMANITAS, 2008, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Florescu, Gheorghe
Confesiunile unui cafegiu / Gheorghe Florescu; postf.:
Vali Florescu. – Ed. a 4-a. – București: Humanitas, 2020
Index
ISBN 978-973-50-6918-6
I. Florescu, Vali (postf.)
821.135.1

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723 684 194

CUPRINS

Capitolul 1	7
Capitolul 2	37
Capitolul 3	61
Capitolul 4	86
Capitolul 5	110
Capitolul 6	135
Capitolul 7	151
Capitolul 8	171
Capitolul 9	198
Capitolul 10	214
Capitolul 11	232
Capitolul 12	250
Capitolul 13	262
Capitolul 14	282
Capitolul 15	308
Capitolul 16	320
Capitolul 17	341
Capitolul 18	357
Capitolul 19	375
Capitolul 20	389
Capitolul 21	408
Capitolul 22	432
Capitolul 23	445
Capitolul 24	466
Capitolul 25	478
Postfață	491
<i>Ecurile apariției cărții în presă și în rândul cititorilor</i>	495
Indice	507

*Fă bine și aruncă-l în drum,
pentru că nu știi când îl vei găsi.*

Proverb armean

CAPITOLUL 1

În ziua de 7 mai 1944 pe la prânz, pe strada Trinității, dinspre Spitalul Caritas spre Biserica Sfânta Treime, mergea un dric cu patru sicrie. În spatele dricului pășea un om în jur de 45 de ani. Se numea Ion Popescu, era fiul cel mic al preotului-paroh Nicolae. Domiciliul său era în Regie. Cu o zi înainte, Regia și întreaga zonă a Gării de Nord fuseseră bombardate masiv de aviația anglo-americană. Pierderile umane și materiale au fost însemnate. Ion Popescu, soția sa și cei trei copii se retrăseseră în timpul bombardamentului în adăpostul anti-aerian. La semnalul de încetare a alarmei aeriene, lumea a început să evacueze adăpostul. Pentru siguranță, familia Popescu s-a îndreptat spre ieșirea din spate. Fiind mare aglomerație, Ion Popescu l-a luat pe băiatul cel mic, Radu, și s-a îndreptat spre intrarea principală. La un moment dat, băiatul de patru ani a fugit de lângă tatăl său spre maică-sa și cele două surori. Când se pregăteau să iasă, unul din avioanele ce survolau zona a lansat o bombă. Întreg spatele adăpostului a fost distrus, iar doamna Popescu și cei trei copii și-au pierdut viața.

Puternic marcat de această tragedie, Ion Popescu a ajuns în fața bisericii, pentru slujba de înmormântare. În acel moment, dintr-o curte din apropiere au ieșit două femei, Maria Florescu și servitoarea sa Lina, împreună cu un băiețel de patru ani, Ion, fiul Mariei. Maria era soția lui Traian Florescu, fiul cel mare al Floricăi, sora lui Ion Popescu. Preotul Nicolae avusese opt copii; Florica era cel mai mare, iar Ion, cel mai mic. Maria Florescu era gravidă în luna a noua, iar tragedia abătută asupra

Libris
Respect pentru conținutul cărții

familiei sale o șocase. După slujbă, Maria s-a dus acasă și nu a închis ochii toată noaptea.

Dimineața zilei de 8 mai era mohorâtă. Nori negri pluteau asupra Bucureștilor. Vâlvătaia războiului total cuprinsese aproape întreaga Capitală. Pe la ora prânzului, o puternică flotilă aeriană anglo-americană se afla deasupra cartierului Dudești. Unul dintre avioane a lansat o bombă de mare calibru, care a căzut pe strada Petre Carp, paralelă cu strada Trinității, exact pe casa aflată în spatele celei de la numărul 96 din Trinității, unde locuia familia Florescu. Chiar atunci, Maria Florescu, împreună cu fiul său Nelu și servitoarea Lina, trecea drumul și intra în biserică, punându-și speranța în Dumnezeu. În momentul detonării bombei, Maria Florescu avea gura încleștată, astfel încât i s-au spart ambele timpane.

Traian Florescu era detectiv clasa I în cadrul Siguranței Naționale, Brigada a II-a contra comuniștilor. Plecase în jurul orei 5 dimineața la serviciu. Încercase cu ceva timp în urmă s-o ducă pe Maria în Oltenia, la surorile ei, dar nu reușise. Intrând în biserică, Maria s-a așezat în dreptul icoanelor Sfinților Gheorghe și Ilie. Aproape imediat i s-a rupt apa, iar Lina și copilul au ieșit după ajutor. Pe la orele 14, Maria a născut un băiat.

O jumătate de oră mai târziu, Traian și Lina pășeau în biserică. Pentru că soția și fiul său erau încă legați, Traian a rupt cu mâinile cordonul ombilical. Avea cu el o pungă cu lămâi. Când și-a văzut copilul galben ca ceara și cu ochii injectați, i-a stors o lămâie în ochi, l-a luat în brațe și s-a îndreptat în fugă spre casa profesorului dr. Marcu Cajal din strada Anton Pann. Lina a dus-o imediat pe Maria acasă. Cei doi soți au hotărât să-i pună copilului numele de Gheorghe-Ilie.

De atunci încolo, cei doi sfinți urmau să-și spună cuvântul în viața mea, căci eu sunt acel copil. Ursitoarele aveau să-mi traseze viața sub imperativul bine-cunoscutei devize „Fă-mă, mamă, cu noroc și aruncă-mă în foc”. Bomba căzută pe strada Petre Carp a fost singura lansată în timpul războiului asupra cartierului Dudești, care a rămas intact până în 1987, când regimul comunist l-a demolat aproape în întregime.

Calea Dudești începea la Mihai Bravu și se termina în intersecția cu străzile Colonel Orero și Mircea Vodă. În prelungirea Căii Dudești se aflau Calea Văcărești și Calea Căuzașilor, care dădea în Splaiul Independenței. Cartierul Dudești era în vremea aceea un puternic cartier comercial. Avea o mulțime de prăvălii, magazine generale, restaurante, birturi și ateliere meșteșugărești. Predominau negustorii evrei, dar nu lipseau armenii sau grecii; ba erau și câțiva albanezi, care preparau vestita băutură răcoritoare numită *bragă*. Sigur, existau și comercianți români, dar nu erau majoritari. Vedeai multe ateliere meșteșugărești de ceasornicărie, cizmărie, ceaprazărie (de confecționat șepci și pălării), točilărie și existau câțiva „hahami” (persoane a căror meserie era sacrificarea păsărilor vii în sistemul mozaic „cușer”). Evreii aveau drogherii, ceainării, magazine de textile, de încălțăminte, mercerii, prăvălii de fierărie și articole de uz casnic, magazine alimentare generale, băcănii. Grecii aveau simigierii, iaurtării sau iaurgerii, cofetării și restaurante. Armenii vindeau în exclusivitate cafea și alte „coloniale”, cum li se spunea.

Pe Calea Dudești circulau în permanență vânzători ambulanți de covrigi calzi și bine-cunoscuții olteni cu cobilițe încărcate cu tot felul de trufandale: legume, fructe și pește proaspăt. Peștele preferat al evreilor era știuca, iar preparatul lor specific, știuca umplută, așa că oltenii aveau în cartier treabă, nu glumă, mai ales că vindeau și pe datorie, strigând cât îi ținea gura: „Ia știuca caracalina, mai frumoasă ca Gherghina!”

Venind dinspre Mihai Bravu, pe partea dreaptă era un minunat stadion numit Macabi, construit de comunitatea evreiască, iar alături o școală de meserii numită Ciocanul, care mai există și astăzi. Urma apoi un mare depozit de cherestea pe locul căruia, în anii '50, avea să se construiască Poșta Vitan, pe care o vedem și astăzi. Din dreptul Poștei Vitan plecau, în dreapta, strada Theodor Speranția și strada Vulturilor. Vizavi de Poșta Vitan, pe Dudești colț cu Vulturilor, era cinematograful Lucifer, iar pe colțul din dreapta, la intrarea pe Theodor Speranția, o mare farmacie.

Mai departe, tot pe Dudești, prima pe dreapta era strada Trinității. În curtea Bisericii Sfânta Treime se intra atât prin Calea Dudești (intrarea principală, cu numărul 61), cât și prin strada Trinității (intrarea secundară, cu numărul 99). De altfel, numele străzii venea de la biserică. Biserica Sfânta Treime era cunoscută în cartier și ca Biserica Troița. Construită în secolul al XVIII-lea de un plugar din zonă, era foarte cunoscută și frecventată de mai toată lumea creștin-ortodoxă din cartier și nu numai. În curtea ei a trăit, se pare, vestitul Hagi Tudose, cel descris de Barbu Ștefănescu Delavrancea. Pe colțul din stânga, la intrarea în Trinității, era cârciuma lui Costică Cosma, faimoasă în cartier.

Următoarea stradă după Trinității era strada Petre Carp. Venea apoi strada Traian. Prima, de la Traian, era strada Anton Pann, la mijlocul căreia, la numărul 40, se afla cea mai impozantă casă a evreilor din cartier, aparținând doctorilor Cajal, care se trăgeau dintr-o mare familie de evrei din Spania (așa-numita ramură a evreilor sefarzi). În continuare, venea strada Mircea Vodă, iar în stânga Dudeștii se legau de Calea Văcărești prin strada Colonel Orero.

Să ne întoarcem la intersecția cu Calea Mihai Bravu, de data asta pe partea stângă: mai întâi era o fabrică de textile, apoi veneau Depourile de tramvaie STB (azi RATB). Continuând drumul pe partea stângă, întâlneai Parcul Vitan, în locul căruia, azi, se află Mallul și Policlinica Vitan. Lângă parc era Piața Vitan, ce se întindea în principal pe strada Vitan, stradă care începea din dreptul Poștei; în piață se intra, așadar, atât prin Dudești, cât și prin strada Vitan. Pe Vitan, la intrarea din Dudești, se afla o mare găzărie (centru pentru vânzarea produselor petroliere). Trecând de strada Vitan, urma, pe Dudești, un restaurant, alături de care era grădina de vară a cinematografului Lucifer.

În dreptul străzii Petre Carp începea strada Dimitrie Cantemir, în capătul căreia, la colțul cu Dudești, era un alt restaurant, practic cel mai mare din zonă. La vreo 50 de metri de acest restaurant se afla cel mai mare magazin alimentar de pe Dudești.

Trecând drumul Dudeștilor dinspre strada Traian, venea apoi strada Nerva Traian. Prima stradă de la această intersecție

era Crucea de Piatră, care își trăgea numele de la o frumoasă și impozantă cruce de piatră, scrisă cu slove chirilice, ridicată în secolul al XVI-lea. În capătul celălalt al străzii Crucea de Piatră, pe partea dreaptă, se afla cel mai renumit stabiliment de „plăceri lumești”, cea mai cunoscută casă de toleranță din tot orașul. După Crucea de Piatră venea cinematograful Rex. La câteva sute de metri de el se termina și Calea Dudești.

Încă de la naștere, fiind sugar în scutece, priveam, din albia în care mă legăna mama, înspre ușă: de o parte și de alta a ei se aflau două măști din ipsos – una râdea în hohote, cu gura până la urechi, cealaltă plângea de mama focului. Eu mă uitam când la una, când la alta. Când mă uitam la cea veselă, râdeam, când mă uitam la cea tristă, plângeam, lucru care a impresionat-o foarte tare pe mama. Iar tata zicea: „Ăsta o să se facă mare artist!” Însă n-a fost să fie chiar așa.

Lângă cinematograful Lucifer se afla o curte uriașă ce aparținea familiei Georgescu, proprietarii unei mari fabrici de mezeluri. La stradă aveau magazinul de prezentare și desfacere; în dreapta lui era magazinul de cafea cel mai renumit din zonă, al unor armeni veniți în urma Genocidului din Turcia făptuit în 1915 împotriva populației creștine de origine armeană. Acest magazin era tot proprietatea familiei Georgescu, ca de altfel toate prăvăliile aflate la stradă și închiriate la diferiți comercianți. Soții Georgescu erau nașii mei de botez. Petreceam mult timp în această curte în copilăria mea, privind cu admirație și curiozitate operațiunea de prăjit cafea. Independent de voința mea, ceva mă atrăgea ca un magnet înspre acest magazin. Pesemne că soarta îmi fusese deja hotărâtă: cafeaua avea să joace cel mai mare rol în viața mea.

În anul 1933, comunitatea evreiască a asfaltat strada Trinității și a construit la celălalt capăt al ei faimosul Spital Caritas, iar alături o frumoasă școală generală, numită în cartier Școala lui Malbin, după numele unuia dintre cei mai mari oameni de afaceri evrei din România, mare mason și cunoscut filantrop, Menahem Malbin. În cartier erau atunci doar trei străzi asfaltate (Trinității, Anton Pann și Parfumului). Restul erau pavate cu piatră de râu. Strada Trinității continua cu strada Romulus, care

dădea, la stânga, în strada Matei Basarab, pe care se afla, ca și azi, Liceul Matei Basarab, unul din cele mai renumite din Capitală.

Între cele două comunități, română și israelită, din zonă domnea buna înțelegere și, chiar dacă la Rebeliunea legionară din ianuarie 1941 magazinele evreiești de pe Calea Dudești au fost devastate, populația românească din cartier n-a fost implicată. În timpul Rebeliunii, mulți evrei, în special femei și copii, s-au refugiat la noi acasă, tatăl meu fiind nepot de preot și comisar în Siguranță. Mama a considerat că-i creștinește să-ți ajuți aproapele. A fi naționalist nu înseamnă să-i persecuți pe cei de altă naționalitate (vorba ceea, e bine să fii patriot, dar nu idiot!).

Primul Florescu venit în Capitală a fost Ion Florescu, născut în 1841, originar din zona Ploieștilor. Foarte curajos, a străbătut distanța spre București pe jos, prin Codrul Vlăsiei, în care la vremea aceea erau hoți și tâlhari. În drumul său prin pădure a găsit o pungă cu galbeni. Sosit în București, a început cu acești bani o frumoasă afacere cu cherestea, după care a înființat un întreg lanț de magazine. La un moment dat, a cunoscut-o pe Ana, nepoata protopopului Tudor Economu, cu care s-a căsătorit. Protopopul, grec de origine, sosit în Țara Românească la începutul secolului al XIX-lea, este ctitorul Bisericii Sfântul Gheorghe Vechi, aflată în plin centrul Capitalei, care a fost un timp sediul Mitropoliei Ungro-Vlahiei. La căsătorie, protopopul i-a dat nepoatei Ana o pungă cu zece mii de galbeni și numeroase bijuterii de mare valoare. Ion Florescu nu s-a atins nici odată de acești bani, ei rămânând familiei. Cei doi au avut nouă fete și un băiat, al zecelea copil. La nașterea băiatului, în anul 1873, Ion Florescu, din cale-afară de fericit, l-a botezat în lapte cu numele Alexandru, după cel dintâi mare cuceritor al lumii. Alexandru s-a căsătorit cu Florica, fiica cea mare a preotului-paroh Nicolae Popescu, cunoscut sub numele „Popa Nicolae”; acesta venise în Capitală din comuna Albota, județul Dâmbovița, și a fost preot-paroh al Bisericii Troița între 1880 și 1933. În ziua de Crăciun a anului 1933, în timpul slujbei, suferă un atac de cord, decedând imediat.

Alexandru Florescu a fost secretar contabil la Serviciul Plantațiilor din cadrul Primăriei Generale a Capitalei. Era un om înalt, pedant, elegant. Purta întotdeauna pălărie, bineînțeles conform sezonului. La căsătoria lui cu Florica, preotul Nicolae le-a dăruit mirilor o casă cu șase camere pe strada Trinității la numărul 96, vizavi de biserică. Strada se termina la numărul 98, unde se aflau cârciuma și casa vestitului Costică Cosma. Preotul Nicolae era în permanent conflict cu cârciumarul, firește din cauza chefurilor cu lăutari desfășurate alături de biserică. Din căsătoria lui Alexandru cu Florica au rezultat cinci băieți: Traian, Teodor, Ion, Constantin și Nicolae. Traian s-a născut în ziua de 24 iulie 1911, mama sa având 27 de ani.

În vara lui 1921, Alexandru, venind acasă deranjat la stomac, a cerut soției sale Florica să-i dea niște săruri, folosite în astfel de cazuri. În casă se afla și preoteasa Ioana, mama Floricăi. În dulapul în care se aflau sărurile, familia ținea și niște chimicale pentru curățarea pălăriilor de paie, la modă în vremea aceea. Nu se știe care din cele două femei a confundat borcanele, dându-i în loc de medicament otravă; până seara, Alexandru Florescu a decedat. În anul 1924 moare și Florica de inimă rea, cum se spune în popor. Între cele două familii, Popescu și Florescu, se produce ruptura. Bunicii dinspre mamă, preotul Nicolae și preoteasa Ioana, preiau cei cinci copii. La scurt timp, doi dintre ei, Constantin și Nicolae, decedază prematur.

În anul 1925 sosește în București Maria Tănăsie, a șaptea fiică a lui Ion (Nițu) Stan Tănăsie din comuna Ghioroiu, județul Vâlcea. Se spune că, la nașterea Mariei, Nițu ar fi aruncat cu barda spre cer, mâniaș din cale-afară că din șapte copii nici unul nu era băiat. Ion și nevasta sa, Ioana, erau cunoscuți în comună drept niște oameni vrednici, buni agricultori și crescători de animale; munceau din răspuțeri să agonisească pentru cele șapte fete cât mai multă avere, în special pământ și pădure. După Revoluția bolșevică din Rusia, din 1917, cel mai mare proprietar de pământuri din zonă și-a scos la vânzare moșiile și întreaga comună a început să se agite. Din Ghioroiu au plecat foarte mulți olteni la București, majoritatea ocupându-se cu

comerțul ambulant, așa-numiții „olteni cu cobilița”; printre ei s-a aflat și unchiul Mariei, Mitru Stan Tănăsie, vestit în zona Dudeștilor sub numele de Stan Păpușă, căci era bărbat frumos, brunet, înalt, cu părul cârlionțat și ochii verzi. Se pare că multe cucoane se dădeau în vânt să fie servite de acest „juvete”.

Printre clienții lui Mitru Stan se afla și cârciumarul Nae Țapu de pe strada Vitan. Cârciuma lui era frecventată în special de camionagii (cărăuși), meseriași de tot felul și majoritatea comercianților ambulantești olteni. Afacerile lui Nae mergeau din plin, așa că la un moment dat, într-o discuție cu Mitru, cârciumarul și-a exprimat dorința să angajeze pe una din nepoatele acestuia, ca s-o ajute pe cucoană la bucătărie. În familia lui Ion Stan Tănăsie, toată lumea muncea din răspuțeri; la trei ani, Maria îngrijea de găște, la patru-cinci ani de porci, de la șase ani pleca la câmp cu oile. Celelalte surori își ajutau părinții la munca câmpului. În anii 1923-1925, întreaga zonă a cunoscut o mare secetă, la care s-a adăugat o invazie de omizi de stejar, omizi care atacau adeseori și omul. Când Mitru i-a propus fratelui său Ion s-o dea pe Maria la București, acesta a acceptat, mai ales că simbria era bunicică. Maria a fost repede îndrăgită de toată lumea. Cucoana o lua în fiecare duminică la Biserica Troița la slujbă; adeseori mergea și singură. De distracție nu putea fi vorba, deoarece banii câștigați îi trimitea familiei.

La un moment dat, a atras atenția bătrânului preot-paroh Nicolae, care i-a solicitat cârciumarului Nae Țapu să-i dea lui pe Maria, cârciuma nefiind un loc prea bun pentru o astfel de fată. Neputând să-l refuze pe părinte, care-l botezase și-l cununase, Nae a acceptat, astfel că, la nici doi ani de la venirea în București, Maria a intrat ca menajeră în casa preotului Nicolae Popescu. În casă era un permanent du-te-vino, un „pun-te masă, scoală-te masă”. Părintele nu prea avea neamuri, în schimb preoteasa Ioana era vizitată tot timpul de o mulțime de rude și se zice că bărbatul ei se exprima către cei trei nepoți astfel: „Măi taică, măi, ascultați la mine: neamurile bărbatului miros a căcat, iar neamurile femeii miros a parfum.”

După moartea Floricăi, părintele Nicolae închiriasse casa din Trinității 96 unui vestit pastramagiu evreu, Avram Goldstein.

Specialitatea lui era „păstrama” de gâscă, foarte apreciată mai ales de comunitatea evreiască. (Ficatul și pastrama de gâscă jucau un rol important în meniul fiecărei case de evreu care se respecta, alături de știuca umplută.) La un moment dat, relațiile dintre preotul Nicolae și pastramagiul Goldstein se înrăutățesc, din cauza degradării imobilului închiriat. Domnul Goldstein avea o fiică foarte atrăgătoare, Estera, și se pare că, între patru ochi, domnul Goldstein i-ar fi zis părintelui Nicolae că „n-ar strica” să se amestece sângele celor două familii. Se spune că între Traian și Estera tocmai se înfiripase o frumoasă poveste de dragoste când părintele Nicolae a reziliat contractul de închiriere, iar pastramagiul Goldstein a trebuit să-și găsească altă locație. La majorat, cei trei frați, Traian, Teodor și Ion (Jean), intră în posesia imobilului din Trinității 96.

Cu excepția mezinului, băieții părintelui Nicolae au îmbrățișat meseria armelor, toți luptând în Marele Război (Primul Război Mondial) ca ofițeri. După război, Petre Popescu, fiind colonel, a devenit comandantul Garnizoanei Sibiu. Dumitru, tot colonel, a ajuns comandant de regiment. Fiul cel mic, Ionel, a fost maestru la Uzinele CFR Grivița. Ionel a intrat, încă de la începuturile sale, în mișcarea comunistă, fiind decorat de Nicolae Ceaușescu în 1971 cu Medalia de Aur a PCR cu ocazia împlinirii a 50 de ani de la înființarea Partidului Comunist Român. Întotdeauna familia a cărtit, acuzându-l că s-a dat cu Satana; mulți au pus tragedia care s-a abătut asupra întregii sale familii pe seama „înfrățirii cu Antihristul”. Fiica cea mică a preotului Nicolae, Marioara, a cunoscut la Paris un ofițer sârb, Constantinovici, bun prieten cu frații săi, cu care s-a căsătorit și a avut doi băieți.

La moartea surorii sale Florica, în 1924, colonelul Petre Popescu, căsătorit cu o săsoaică din Sibiu, l-a luat la ei pe Jean pentru o perioadă, astfel încât, la revenirea în București, acesta nu prea mai știa românește: în casa unchiului său învățase perfect limba germană, lucru ce i-a prins bine în viață.

Cei doi frați, Traian și Teodor, semănau fiecare cu cele două neamuri: Traian cu Floreștii, iar Teodor cu Popeștii, atât fizic, cât și, mai ales, la caracter. Astfel, cei doi, încă de la moartea

părinților, „au tras“ fiecare spre neamul „lui“. Teodor era, se pare, flebețea preotesei Ioana, iar Traian, preferatul bunicii din partea tatălui, Ana. Având nouă fete, fiecare la casa ei (căci fiecare primise o casă la măritiș), bunica Ana s-a ocupat îndeaproape de acest nepot, învățându-l multe lucruri de viață și în special limba franceză, pentru că nepoata protopopului Tudor primise o educație aleasă, fusese la pension, iar franceza era a doua sa limbă.

După moartea bunicii Ana, Traian a revenit în casa bunicii materni, dar frecventa și casele mătușilor sale din partea tatălui. Mergea uneori la „Bărbosul“ Dumitrescu, soțul mătușii sale Zoe, proprietarul Abatorului București de pe Splaiul Independenței. Zoe Florescu era o adevărată mondenă, iar numele ei este menționat în presa vremii ca al uneia dintre cele 20 de persoane participante, la 27 mai 1896, la prima proiecție cinematografică din București. Împreună cu soțul ei, Zoe mergea foarte des în casa surorii sale Ecaterina. Aceasta era căsătorită cu un comerciant grec din Hania, principalul oraș de pe insula Creta, Nicola Haniotachis. După naturalizare în România, grecul și-a luat numele de Niculescu.

Soții Niculescu au avut trei copii, două fete și un băiat, Emil (Manolică), Eliza (Lizica) și Lucia (Lucica), iar Traian își petrecea adesea timpul cu verișorii săi. Nicola Haniotachis, alias Niculescu, se înrudea cu familia Fotino din România, familie care a dat țării un episcop și pe marii actori Mișu Fotino (tatăl) și Mihai Fotino (fiul).

În timpul Primului Război Mondial, a sosit în România o delegație militară a Franței, condusă de generalul Berthelot. Din delegație făcea parte un tânăr ofițer, Pierre Domette. Fiica Ecaterinei, Eliza, l-a cunoscut și cei doi s-au căsătorit. Din această căsătorie a rezultat un băiat, Jean. În 1948, după naționalizare, familia Domette a părăsit România, emigrând în Franța. Proaspăt sosit aici, colonelul Domette primește misiunea de a pleca în Mexic, ca reprezentant al unei mari companii franceze de armament. Jean Domette a părăsit România după terminarea liceului. Studiile universitare și le-a continuat la Paris și în SUA. În prezent este profesor de drept la Universitatea din Ciudad

de Mexico. Soția sa, Irma, face parte din înalta societate mexicană și este o pictoriță cunoscută. Au împreună doi băieți, Juan (Jean 2) și Pedro (Pierre 2), și o fată, Irma (Irma 2). Irma 2 are o fiică, pe Irma 3. În România, Pierre Domette, acest important om de afaceri român de origine franceză, avea puternice relații de amiciție cu înalte personalități ale societății din acea vreme; o relație mai aparte avea cu Gabriel Marinescu, pe atunci prefectul Poliției Capitalei, ambii fiind masoni.

Lucica Niculescu s-a căsătorit cu un cunoscut avocat, Athanasiu, și a avut cu acesta o fiică, Pierrette, botezată de sora ei Eliza și soțul său Pierre, al cărui nume îl și poartă. Pierrette, decedată în 2006, a desfășurat o activitate prodigioasă de medic cercetător în cadrul Institutului de Virusologie Ștefan Nicolau, fiind zeci de ani unul dintre principalii colaboratori ai profesorului dr. Nicolae Cajal.

Emil Niculescu a fost ofițer de artilerie și s-a căsătorit cu o frumoasă grecoaică, Caliopi, cu care n-a avut copii. Se spune că, în timpul războiului, fiind șeful unui ofițer pe nume Emil Bodnarenco, a avut unele probleme cu dezertarea acestuia la inamic, inamic care, la vremea aceea, era marele nostru vecin de la răsărit, Uniunea Sovietică. Unitatea sa se afla chiar pe graniță. Emil Bodnarenco era membru marcant al PCR, după război devenind, sub numele de Emil Bodnăraș, ministru al Forțelor Armate ale RPR și chiar vicepreședinte al Consiliului de Stat sub conducerea Marelui Cărmaci, Nicolae Ceaușescu. Se pare că a avut un rol important în alegerea în fruntea PCR și a Statului a lui Nicolae Ceaușescu. După război, Emil Niculescu, colonel de artilerie în rezervă, s-a retras în vila sa din Otopeni, aflată într-o superbă plantație de pomi fructiferi, lângă liziera pădurii Băneasa. La intervenția lui Emil Bodnăraș, nu i s-a naționalizat vila, dar, la intrarea comunei Otopeni pe drumul glorios al cooperativizării agriculturii, s-a înscris cu întreaga sa avere în CAP.

Micuța olteancă Maria s-a integrat destul de repede în familia preotului Nicolae Popescu. Era frumoasă, harnică și ascultătoare. Foarte evlavioasă, a atras imediat simpatia și dragostea bătrânului preot și a preotesei sale, ceea ce l-a determinat pe